

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАИЛА

НЕДЕЉА, 26. ЈАНУАР 2020, ГОДИНА 21, БР. 20

ЦРКВА ЈЕ НАЈЈАЧА КАДА СТРАДА

У години прославе 800 година самосталности Српске православне цркве - прославе која траје и даље јер Црква није омеђена временом и простором - сведоци смо многих догађаја који, својим распоном између смисла и бесмисла, добра и зла, вере и невере, Истине и лажи - отелотворују непролазне речи нашег светог патријарха Павла: “Човек је биће коме и Бог може да се обрадује, а може и ђаво да га се застиди”. Између осталог, у светосавској 2019. години и у окриљу овог изузетног историјског јубилеја, читаву јавност - српску интелектуалну елиту, вернике СПЦ и све национално освешћене личности, уздрмао је текст у уџбенику из историје за 7. разред основне школе (објављеном исте те 2019. године), у коме се обрађује тема Данка у крви. За злочин Данка у крви, који превазилази људски ум, од ђака је, на крају лекције, затражено да наведу његове “позитивне и негативне стране”, а под “позитивнима” је истакнуто: “ДАНАК У КРВИ је омогућавао дечацама да напредују на друштвеној лествици, а они су заузврат били потпуно одани султану. Тако су многи од њих постали чланови важне и утицајне елите (повлашћених слојева у друштву) Османског царства”. Заиста, од оних који су се дрзнули да од деце траже да у једном од најтежих злочина и једној од најдубљих рана српске страдалне историје препознају нешто добро и прилику за напредак у друштву - и сам ђаво би се застидео... Јер, у леђа таквих дувају исти ветрови као и у оне који су ударили на светиње у Црној Гори... У саме темеље Српске православне цркве, српског народа, његове историје и наслеђа предака удара се и преко светиња у Црној Гори и на Косову и Метохији, али и усред Београда, Србије - свуда. Митрополит црногорско-приморски Амфилохије је указао читавој пастви Српске православне светосавске цркве - да су сада удари усмерени на Свету Тројицу, а то значи: на сваку Богом благословену заједницу која се сабира око Свете Тројице: на Цркву Христову, храмове, бракове, породице, на Истину, на Правду, на Веру, на заједницу са прецима...

Па ипак, по речима угледног историчара и одважног борца за очување српских националних светиња, проф. др Милоша Ковића, “ЦРКВА ЈЕ НАЈЈАЧА КАДА СТРАДА”. Херојска и неодступна борба наших архијереја, свештенства, монаштва и верног народа у Црној Гори за одбрану светиња и наслеђа светих предака спада у оне изузетне подвиге којима су се и Сам Бог

и читаво Небо обрадовали, а представљају и најдивнију, највеличанственију прославу 800 година самосталности Српске цркве, управо у време када су и најјачи удари на њу. Литије и молитвена сабрања у Црној Гори започели су на Световасилијевском сабору, 21. децембра 2019. године, молитвеним присуством и благословом Светог Василија Острошког Чудотворца, а раширили су се као пламен кроз Црну Гору, све српске земље и читаво Православље

- као живо сведочанство Педесетнице.

Стога, удари у Црној Гори нису нешто што се “тамо” и “њима” дешава - они су огледало и најживља слика онога што се у читавој Православној, а понајвише Српској светосавској цркви догађа, што се у нашим личним животима догађа - и догађаће се. Зато се најснажније свих нас тиче све што се догађа на Косову и Метохији, у Црној Гори и свуда где Српство страда јер, ако Христа разапињу на било ком делу васељене, немогуће је да и свако од нас лично није разапет - ако смо заиста са Христом. А, ако јесмо заиста са Христом, Он нам показује - управо кроз велику духовну борбу за светиње у Црној Гори - какви треба да су наши лични начини борбе, опомиње нас да МОРА да дође до корените прерасподеле наших животних приоритета и односа према светињама. Више не може бити млаких и неутралних. Више не може и не сме да се не зна шта су светиње за нас саме и за наше национално биће. ГОСПОД ЈЕ ПОВУКАО РАЗДЕЛНУ ЛИНИЈУ ФРОНТА, А ЊЕНА ОСОВИНА ИДЕ КРОЗ НАШЕ ДУШЕ... У нашој души су и Острог и Цетињски манастир, и Дечани и Пећка патријаршија, и Студеница и Жича, и Хиландар и све српске светиње - само ако се сабирамо око Христа, у храмовима, на Литургији, у Светом Причешћу, чиме потврђујемо своју заједницу са осталим православним хришћанима, али и заједницу са светима.

Нашој деци се, годинама, усред Београда, болест, изопаченост и изругивање српским националним вредностима представљају као *парада поноса*. Васкрсли народ српски у Црној Гори је показао шта су истинске литије поноса, литије духовног здравља, литије Истине и Правде, литије херојства и части. Нашој деци су, у Светосавској години, злочин Данка у крви и одрицање од свог личног, верског и националног идентитета представљени као лествица за стицање друштвене моћи и угледа - варљива, лако ломљива лествица којом се пењу исти они који су ударили на темеље Цркве у Црној Гори и на Космету. Добро је уочио музичар Никола Хаџи-Николић: ово је “прва труба”. Ако не чујемо сада њен звук и позив, ако се сада не обучемо у “свеоружје Божије” и не постанемо део ове смирене духовне борбе, када се буде зачуо глас “друге, последње трубе” - биће прекасно за нас...

Наградно питање за све нас: јесмо ли ми овај народ? Народ Божији? Награда је велика. А промашај - и он, на жалост, може да буде велики. Могућност правога избора, после толико времена...
О. Ненад Илић

ЦРНА ГОРА СЕ РОДИ!

...Знам да вам неће бити мрзно ако најпре наздравим Црногорско-приморској митрополији Српске православне цркве. Кома бисмо се, у овој ноћи и у овом пресудном часу, дубље поклонили него њеним светињама, мученом Косову и њеној скупој судбини. Не бисмо погрешили ни када бисмо, уз *Христос се роди*, овог Божића рекли и: *Црна Гора се роди!* О њој и њеној Митрополији данас се говори широм планете, у свакој српској кући у којој свећа гори. ... Баш кад се чинило да је Леотар сменио Ловћен, Требиње Цетиње, а Грачаница капелу на Ловћену, очи хришћанске васељене окренуле су се у чуду Црногорско-приморској митрополији. Баш кад се чинило да је све помрло шапатом, васкрсла је и појавила се у својој слави, лепоти и висини као светли образ Црне Горе, Српске православне цркве и српскога народа. Кад се чинило да су се Црногорци предали, да су пристали на све и да могу без свега, устали су и показали ДА НЕ МОГУ БЕЗ ОНОГ НАЈСВЕТИЈЕГ и најбитнијег - своје Цркве и вере у Бога. Дирнути у очињи вид, УСТАЛИ СУ ДА БРАНЕ СВОЈЕ ОЧИ, не оне из главе, него оне праве. Ђутали су кад су им порицали историју, преименовали језик и писмо, а стали у одбрану вере знајући, ако им узму Цркву - узели су им све, а ако Цркву одбране - неће им узети ништа.

Тако су, у најтужније дане ове Митрополије, њу уписали међу најславније у својој вишевековној историји. Ујединили су се око оног суштинског, важнијег од свега другог, због чега вреди живети и умрети, и тако дали пример и путоказ око чега би се, као око Косовскога завета, опет могао ујединити цео српски народ. Још једном је УДАР НАШАО ИСКРУ У КАМЕНУ и обистинила се стара истина да је одбрана са животом скопчана. Ко је икада могао у сну снити да ће у Српској Спарти, Србе и Српску цркву прогонити и да ће Црна Гора, која је била имање Цетињског манастира, отимати и манастире и манастирско имање, и да ће од Цркве, која јој је дала крштеницу, тражити да се легитимише и покаже своју легитимацију њима. И да ће брат који не верује отимати храмове брату који верује. И да Немањићи у Црној Гори неће имати ништа, као што им и име каже, да ће се питати да ли се Савина Вода, Савин Лакат и Савин Кук зову по Светом Сави или Сави Ковачевићу. Да се неће знати чије је Мирослављево Јеванђеље, ни чији је манастир и њивот Острошког Чудотворца. Митрополија треба да докаже чији је који манастир, мада је на сваком манастиру иза врата написано ко га је и кад подигао, а чим уђеш у њега, ту је и портрет његовог домаћина и његов гроб.

Црногорско-приморска митрополија је већ једном убијена. Њен митрополит и 146 свештеника су побијени од безбожника, без суда и закона. Сви су уписани у Диптих Светих и као свештенумченици премештени на иконе. Из њихове крви и крвљу засипане земље Митрополија се обновила. Уместо да се њоме поносе, хоће да је догуку. Већ су тукли владика Методија, а Митрополиту је изречена последња опомена. Давно је уочено да Његош за све

У НЕДЕЉИ ПО БОГОЈАВЉЕЊУ ПРОСЛАВЉАМО:

- 26.(13) Свети мученици Ермил и Стратоник (Оданије Богојављења)
- 27.(14) *Свети Сава, први Архиепископ српски - Савиндан*
- 28.(15) Преподобни Павле; Преподобни Гаврило Лесновски
- 29.(16) Часне вериге Светог апостола Петра; Преп. Ромило Раванички
- 30.(17) Преподобни Антоније Велики
- 31.(18) Св. Атанасије Велики; Св. Максим, Архиепископ српски
- 01.(19) Преп.Макарије Египатски; Преп.Макарије Александријски; Св.Марко Ефески

јунаке у *Горскоме вијенцу* наводи из ког су племена, осим за игумана Стефана, који је најстарији и најпаметнији. Он је славио Божић у Витлејему, славио га у Атонској Гори, славио га у Светом Кијеву. Он је *многа зажега' канђела на олтаре Цркве православне*. Он представља највишу мисао и целу хришћанску васељену. Оно што је игуман Стефан у *Горском вијенцу*, то је Српска црква и њена Митрополија у Црној Гори данас. То је једина вишенационална и универзална институција у Црној Гори у којој нису сви једноумци из истог села и племена. Високу крилату реч и универзалну мисао њених духовника слуша и данас цео свет. Њој су се одазвали и Рим и Цариград, и Лондон, и Париз, и Њујорк, и Чикаго, Будимпешта, и Копенхаген, и Нови Сад и Београд.

ХИЉАДЕ МЛАДИХ ЉУДИ КРЕНУЛО ЈЕ ПЕШКЕ ПРЕМА НЕБУ. Један Куч ми је јуче послао поруку: "Оздрависмо гледајући у свијетли образ Црне Горе, у ове Божићне дане". Помишљао сам да би и митрополит Амфилохије данас могао поновити некадашње речи владике Данила: "Благо мени, моји соколови, благо мени, јуначка слободо! Јутрос си ми дивно васкрснула из гробова нашијех ђедова". Браћо Срби, Христос се роди! Срећна вам Нова година!

*Академик Матија Бећковић,
у Новом Саду, на Нову Годину 2020.*

Драга браћо и сестре, сутра, 27. јануара, прослављамо Светога Саву, на Светој Литургији, која почиње у 9:00.

Наши малишани ће, затим, извести свој празнични програм, као и сваке године, а братство Саборне цркве ће их даровати пакетићима.

Више него икада, потребно је да се, као народ Божији и народ Светога Саве, саберемо на молитву Богу Сведржитељу, Мајци Божијој, небеским силама, Светоме Сави, Светим Немањићима и свима светима из рода српскога, како бисмо издржали сва искушења и сачували оно што нас чини људима и хришћанима, и како нас се, уз литургијски возглас пред Светом

Причешће - СВЕТИЊЕ СВЕТИМА! - Господ не би застидео... У овој духовној борби за светиње наших душа и душа наше деце, опстаће само они који се чврсто и неодступно буду држали Истине и брода Цркве Христове...

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Радовановић. Тел. храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566. www.saborna-crkva.com. sabornik@saborna-crkva.com. Тираж: 1000 примерака.